

uitspraak

RECHTBANK OVERIJSEL

Zittingsplaats Almelo

Bestuursrecht

zaaknummer: AWB 16/2696

uitspraak van de enkelvoudige kamer in de zaak tussen

[REDACTED], te Markelo, eiser,
gemachtigde: G. Azimullah, werkzaam bij SGA Consultancy te Tolkamer,

en

[REDACTED],
verweerder,

gemachtigde: [REDACTED]

Als derde-partij heeft aan het geding deelgenomen: [REDACTED], te Goor,
gemachtigde: [REDACTED], werkzaam bij Univé Rechtshulp te Assen.

Procesverloop

Bij besluit van 1 december 2015 (het primaire besluit) heeft verweerder aan de derde partij (verder: werknemster) meegedeeld dat haar arbeidsongeschiktheid niet is gewijzigd en zij 80-100% arbeidsongeschikt blijft.

Bij besluit van 6 oktober 2016 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 13 januari 2017.

Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Werknemster heeft zich – zoals tevoren aangekondigd – niet laten vertegenwoordigen.

Overwegingen

1. Op 15 februari 2002 is werknemster als kapster in dienst getreden bij werkgever [REDACTED] te Markelo. Op 31 mei 2006 heeft zij deze werkzaamheden wegens ziekte moeten staken. Bij besluit van 10 maart 2008 heeft verweerder aan werknemster vanaf 28 mei 2008 een loongerelateerde uitkering toegekend, aangezien zij 100%

arbeidsongeschikt wordt geacht. Vanaf 28 februari 2009 heeft verweerder werkneemster in aanmerking gebracht voor een WGA-loonaanvullingsuitkering.

Bij besluit van 15 februari 2010 heeft verweerder aan werkneemster meegedeeld dat haar arbeidsongeschiktheid niet is veranderd en dat haar arbeidsongeschiktheid onveranderd 80-100% blijft. Een kopie van dit besluit heeft verweerder verzonden aan [REDACTED].

In 2013 is eiser de nieuwe eigenaar geworden van [REDACTED]. Vervolgens heeft besluitvorming plaatsgevonden, zoals beschreven in de vorige rubriek.

2.1. Eiser voert aan dat verweerder er ten onrechte vanuit gaat dat er bij werkneemster geen sprake is van volledige en duurzame arbeidsongeschiktheid. Eiser is van mening dat verweerder bij haar overwegingen heeft gehandeld in strijd met artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) door geen rekening te houden met alle omstandigheden - o.a. aard en ernst van de aandoening en het beloop - die in casu relevant zijn en daarnaast de beslissing van verweerder niet of althans ondeugdelijk is gemotiveerd. Dat de verzekeringsarts bezwaar en beroep een zeer optimistisch beeld probeert op te roepen staat haaks op de feiten, namelijk al ruim 10 jaar volledige arbeidsongeschiktheid. Voor de kennelijke aanname van de verzekeringsarts dat de medische situatie *op termijn* zal verbeteren en dat *op termijn* de functionele mogelijkheden zullen toenemen is in het dossier geen onderbouwing te vinden.

In het aanvullende bezwaarschrift van 6 juni 2016 is namens eiser aangevoerd dat de arts-gemachtigde op basis van het aan hem verstrekte medische dossier heeft gesteld dat er al bij de herbeoordeling van 19 oktober 2010 sprake was van het voldoen aan het duurzaamheidscriterium.

2.2 Verweerder stelt zich op het standpunt dat destijds tegen het besluit van 15 februari 2010 geen bezwaar is aangetekend. Verweerder zijn verweerder geen verzoeken om een herbeoordeling van eiser bekend. Ook heeft eiser geen medische stukken van de afgelopen jaren overgelegd waarmee het standpunt dat er reeds veel eerder sprake zou zijn van volledige en duurzame arbeidsongeschiktheid wordt onderbouwd. Verweerder is van mening tijdens de bezwaarprocedure bijzonder zorgvuldig te hebben gehandeld. Verweerder heeft de behandelaar om informatie verzocht en, na telefonisch nog verdere verduidelijking te hebben gekregen, deze informatie betrokken bij de besluitvorming. Ten slotte ziet verweerder geen aanleiding tot het verrichten van een psychiatrische expertise nu de informatie van Dimence wat verweerder betreft voldoende duidelijk is.

3.1. De rechtbank stelt vast dat [REDACTED], de voormalige werkgever, geen bezwaar heeft gemaakt tegen het besluit van 15 februari 2010; het besluit van 1 december 2015 ziet niet op de datum 15 februari 2010, maar op de datum van dit besluit, te weten 1 december 2015. Voor zover eiser meent dat het eerdere besluit van verweerder onjuist is geweest, staat het hem vrij een herzieningsverzoek in te dienen bij verweerder.

3.2. Tussen partijen is niet in geschil dat werkneemster volledig arbeidsongeschikt is. Zij zijn uitsluitend verdeeld over de vraag of werkneemster gezien haar beperkingen voor het verrichten van arbeid duurzaam arbeidsongeschikt is, zodat zij ingevolge artikel 47 van de Wet WIA recht heeft op een IVA-uitkering in plaats van op een WGA-uitkering.

3.3. Volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is volgens artikel 4, eerste lid, van de Wet WIA, hij die als rechtstreeks en objectief medisch vast te stellen gevolg van ziekte, gebrek,

zwangerschap of bevalling duurzaam slechts in staat is om met arbeid ten hoogste 20% te verdienen van het maatmaninkomen per uur. Ingevolge het tweede lid wordt onder duurzaam verstaan een medisch stabiele of verslechterende situatie. Volgens het derde lid wordt onder duurzaam mede verstaan een medische situatie waarbij op lange termijn een geringe kans op herstel bestaat.

3.4. Volgens vaste rechtspraak (ECLI:NL:CRVB:2009:BH1896) dient de verzekeringsarts zich een oordeel te vormen over de duurzaamheid van de arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 4 van de Wet WIA. Hierbij moet hij een inschatting maken van de herstellkansen, in de zin van een *verbetering van de functionele mogelijkheden* van de verzekerde. De inschatting door de verzekeringsarts van de kans op herstel dient te berusten op een concrete en deugdelijke afweging van de feiten en omstandigheden die bij de individuele verzekerde aan de orde zijn. Indien die inschatting berust op een (ingezette) medische behandeling, is een onderbouwing vereist die ziet op het mogelijke resultaat daarvan voor de individuele verzekerde.

3.5. De rechtbank heeft op grond van de gedingstukken en het verhandelde ter zitting vastgesteld dat verweerder werkneemster al vanaf 28 maart 2008 volledig arbeidsongeschikt heeft geacht en al de jaren nadien voetstoots – enkel op basis van telefoongesprekken met werkneemster en door haar ingevulde vragenlijsten zonder info te vragen bij de behandelaar - heeft aangenomen dat werkneemster niet beschikt over duurzaam benutbare mogelijkheden. Daarbij is de rechtbank gebleken dat werkneemster in deze jaren veel therapieën/dagbehandelingen heeft gevolgd, wat echter niet heeft geleid tot een verbetering van de functionele mogelijkheden van werkneemster. Uit de door Dimence in juli 2016 verstrekte medische gegevens is de rechtbank gebleken dat werkneemster in behandeling is en deze behandeling gericht is op verandering. Het verwachte resultaat is dat haar klachten afnemen en de kwaliteit van het leven van werkneemster verbeterd wordt. Uit de van Dimence afkomstige gegevens blijkt niet dat met vermindering van klachten en verbetering van kwaliteit van leven bedoeld wordt op het vergroten van de functionele mogelijkheden tot het verrichten van loonvormende arbeid. Dimence heeft voorts aangegeven dat het, gezien de aard en de ernst van de klachten, moeilijk te voorspellen is op welke termijn de behandeldoelen zullen worden behaald.

De rechtbank heeft ook moeten vaststellen dat de verzekeringsarts bezwaar en beroep de enige indicatie dat er een mogelijke verbetering van de arbeidsmogelijkheden van werkneemster te verwachten is, heeft ontleend aan een door haar op 20 september 2016 met Dimence gevoerd telefoongesprek, door haarzelf weergegeven in haar rapport van 20 september 2016. De verzekeringsarts noch de verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft gemotiveerd welke functionele mogelijkheden door de aangegeven behandeling “op termijn” misschien worden vergroot.

3.6. Het bestreden besluit is dan ook genomen in strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). De rechtbank zal het beroep daarom gegrond verklaren en het bestreden besluit vernietigen.

De rechtbank ziet geen aanleiding om bij een tussenuitspraak verweerder in de gelegenheid te stellen om het gebrek te herstellen, omdat dit slechts tot een nodeloze vertraging van de procedure zou leiden. De verzekeringsartsen hebben immers zelf geen aanleiding gezien voor nader onderzoek en de beschikbare medische informatie biedt geen grondslag voor een verwachting dat (en: welke) functionele mogelijkheden bij de verzekerde binnen een jaar zullen verbeteren, of dat er een meer dan geringe kans bestaat dat zulke functionele

mogelijkheden op langere termijn zullen verbeteren. Er is dus aanleiding zelf in de zaak te voorzien, in die zin dat het primaire besluit wordt herroepen en aan verweerder wordt opgedragen werkneemster met ingang van 1 december 2015 een IVA-uitkering toe te kennen.

4. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiseres gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 990.-- (1 punt voor het indienen van het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 495,-).

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep tegen het bestreden besluit gegrond;
- vernietigt het besluit van 6 oktober 2016;
- herroept het primaire besluit van 1 december 2015;
- draagt aan verweerder op om aan werkneemster met ingang van 1 december 2015 een IVA-uitkering toe te kennen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres tot een bedrag van € 990.--;
- bepaalt dat verweerder het griffierecht van € 46,- aan eiser vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door [REDACTED], rechter, in aanwezigheid van [REDACTED], griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op

griffier

27 FEB 2017

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

27 FEB 2017

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de datum van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Centrale Raad van Beroep. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.